

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Kuchynkou v právní věci **žalobce: Ing. Z.K., zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem ve sdružení Faltýnová, Faltýn & partneři, advokátní kancelář se sídlem nám. Míru 143, Domažlice, proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.11.2010, č.j. DSH/11385/10,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou došlou soudu dne 19.1.2011 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 18.11.2010, č.j. DSH/11385/10, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodnutím ze dne 18.11.2010, č.j. DSH/11385/10, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, ze dne 1.7.2010, č.j. OD/6016/10/Pr, jímž se žalobce uznává vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, jehož skutková podstata byla naplněna porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, tím,

že dne 25.3.2010 kolem 10.40 hod. po místní pozemní komunikaci – ulici Dragounská v obci Klatovy, ve směru jízdy k ulici K Zastávce, řídil motorové vozidlo tovární značky Renault Modus, SPZ X, a za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem, za což mu dle § 22 odst. 9 zákona o přestupcích byla uložena sankce pokuty ve výši 1.500,- Kč.

Přestupky jsou upraveny zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o přestupcích“).

Provoz na pozemních komunikacích je upraven zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o silničním provozu“).

Není-li v zákoně o přestupcích nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o přestupcích zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“ nebo „spr. ř.“) [§ 51 zákona o přestupcích].

Žalobce v žalobě uplatnil řadu žalobních bodů (viz níže).

Žalovaný správní orgán se k žalobě písemně vyjádřil dne 20.4.2011 pod č.j. DSH/5106/11.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).

Ve smyslu § 31 odst. 2 s.ř.s. ve věcech přestupků rozhoduje specializovaný samosoudce.

Samosoudce přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

Podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011, se přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis [zákon o přestupcích tu odkazuje na zákon o silničním provozu].

Podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič motorového vozidla povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.

– 1 –

Ve věcech správního trestání došel Ústavní soud mj. k tomuto zásadnímu závěru: „Došlo-li ke změně kogentního ustanovení zákona, podle kterého rozhodoval státní orgán, jehož rozhodnutí podléhalo soudnímu přezkumu, tak, že v době, kdy o přezkumu rozhodoval soud, platilo již jiné zákonné ustanovení, které zásadním způsobem změnilo předchozí úpravu, podle

níž bylo napadené rozhodnutí vydáno, musí se soud, pro který je rozhodující stav v době vydání rozsudku, s novým zněním zákona vypořádat. Pokud tuto změnu ani nezaznamená a rozhoduje tak, jako by ji ani nevzal na vědomí, jde z jeho strany o projev libovůle, který zakládá porušení Ústavou České republiky zaručených práv účastníka řízení. Takovým postupem je porušen čl. 90 Ústavy České republiky, podle kterého jsou soudy povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům.“ (viz náleze ze dne 3.6.2004 sp. zn. II. ÚS 163/03).

K tomu zdejší soud konstatuje, že zákon č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, s účinností od 1.8.2011 sice v zákoně o přestupcích zrušil stávající ustanovení § 22 tohoto zákona [čl. III bod 1], ale do zákona o silničním provozu vložil nové ustanovení § 125c, podle jehož odst. 1 písm. k) se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona [čl. I bod 45].

V důvodové zprávě k návrhu této novely zákona o provozu na pozemních komunikacích se uvádí, že návrh v souladu s přijatou vládní koncepcí reformy správního trestání (usnesení vlády č. 162 ze dne 20. února 2002) promítá nové principy správního trestání do zákona o silničním provozu. Skutkové podstaty přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které byly dosud obsaženy v zákoně o přestupcích, jsou návrhem začleněny do zákona o silničním provozu. Změny zákona o přestupcích souvisejí s uvedením zákona o silničním provozu do souladu s vládou stanovenými zásadami správního trestání. Dosavadní přestupky na úseky bezpečnosti a plynulosti silničního provozu se vypouštějí z přestupkového zákona a nově se zařazují do zákona o silničním provozu [viz Parlament ČR, Poslanecká sněmovna, VI. volební období, sněmovní tisk 26/0].

Porovnání aktuální právní úpravy s právní úpravou účinnou do 31.7.2011 svědčí toliko o určitém zpřesnění skutkových podstat přestupků.

Vzhledem k uvedenému má zdejší soud za to, že v přezkoumávané věci nedošlo k tomu, že v době, kdy o přezkumu rozhoduje soud, by platilo již jiné zákonné ustanovení, které *zásadním způsobem* změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno.

– 2 –

K procesnímu postupu zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů jsou i v přestupkovém řízení použitelná příslušná ustanovení správního řádu.

Podle § 3 spr. ř. postupuje správní orgán, nevyplývá - li ze zákona něco jiného, tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 50 odst. 4 spr. ř. hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. K provedení důkazů lze podle § 51 odst. 1 spr. ř. užít všech důkazních prostředků,

které jsou vhodné ke zjištění stavu a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

V žalobě žalobce především namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu v případě přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. V dané věci proti sobě stojí dvě verze skutkového stavu. Podle verze založené na výpovědích policistů žalobce dne 25.3.2010 v 10.40 hod. řídil motorové vozidlo v Klatovech, křižovatka ulic Dragounská – K Zastávce, ve směru jízdy z ulice Dragounské, kdy nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle verze založené na vyjádření žalobce tento odmítal, že by byl nepřipoutaný, vždy se poutá.

Závěr o spáchání přestupku musí být podložen vyhodnocením obsahu a věrohodnosti provedených relevantních důkazů. Žalobce lze shledat vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v nepřipoutání se za jízdy na sedadle bezpečnostním pásem jen tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že žalobce nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Nebude-li možno provedené relevantní důkazy takto vyhodnotit, zůstane pochybnost, zda žalobce byl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, a v takovém případě jej nelze shledat vinným ze spáchání přestupku.

Postih žalobce za přestupek je opřen o výpovědi policistů. V rozsudku ze dne 17.6.2011, čj. 7 As 83/2010-63 (dostupném na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*pomineme-li speciální důvody pochyb o nestrannosti jako např. rodinněprávní, kamarádský či jiný užší vztah policisty k účastníkům soudního či správního řízení nebo jiným osobám majícím zájem na jeho výsledku (tyto nevyšly najevo a nejsou ani tvrzeny), lze policistu považovat za nestranného svědka tehdy, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku daného řízení. To např. znamená, že pochybnost o nestrannosti policisty jako svědka může vzniknout tehdy, je-li policista hodnocen, a to přímo nebo nepřímo, skrytě či oficiálně, podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. Je-li tedy chválen či odměňován v případě, že se mu daří zjistit a odhalit vysoký či nadprůměrný počet přestupků, anebo je naopak kritizován či penalizován, nedaří-li se mu to. To pak je důvod ke zkoumání věrohodnosti, pravdivosti a přesvědčivosti jeho svědecké výpovědi. Nejvyšší správní soud v žádném případě nemá za to, že uvedené pozitivní či negativní motivační důvody nutně vedou v masovém měřítku k tomu, že policisté jako svědci vypovídají vědomě nepravdu. Pouze upozorňuje, že mohou vést v některých případech k takovému jednání a v jiných případech mohou vyvolat v policistovi subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ač se nestaly, anebo naopak neviděl, ač se staly.“.*

V dosavadním řízení nevyšlo najevo, že by u policistů, kteří byli vyslechnuti jako svědci, existovala taková motivace. V přezkoumávané věci podle názoru zdejšího soudu ani z podkladů pro vydání rozhodnutí, z postupu správních orgánů a jejich rozhodnutí neplynou pochybnosti, že by výpovědi policistů měly být nevěrohodné, nepravdivé či nepřesvědčivé.

V žalobě žalobce namítá, že skutkový stav, který vzaly správní orgány obou stupňů za základ svých rozhodnutí, nemá oporu ve shromážděných podkladech a v provedeném

dokazování. Správní orgány opírají svá skutková zjištění, že žalobce v inkriminovanou dobu na inkriminovaném místě nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, výhradně o tvrzení policistů. Skutečnosti zpochybňující věrohodnost výpovědí policistů bez dostatečných důvodů odmítají správní orgány zohlednit a důkaz rekonstrukcí či vyšetřovacím pokusem na místě samém, navržený žalobcem v průběhu řízení o přestupku za účelem objektivního zjištění a prokázání nepravdivosti výpovědí policistů, správní orgány odmítají provést. K tomu žalovaný uvedl, že v případě žalobce byly jedním z hlavních důkazů svědecké výpovědi policistů. Tyto výpovědi však korespondovaly i s dalšími podklady, kterými byla dokumentace pořízená těmito policisty k předmětnému přestupku žalobce. Ze spisové dokumentace nevyplývá, že by slyšení policisté měli jakýkoliv vztah k žalobci nebo k projednávané věci. Žalovaný tak považuje tyto svědky za nezávislé, kteří nemají zájem na výsledku řízení o přestupku, a tedy jejich výpovědi hodnotí jako věrohodné, přičemž jejich výpovědi nezpochybňují ani další podklady rozhodnutí, kterými je dokumentace Policie ČR k přestupku žalobce. Výpovědi obou policistů jsou pak i ve vzájemném souladu. Svědecké výpovědi spolu s dalšími podklady pak tvoří uzavřený řetězec podkladů, a tedy nebylo na místě provádět další dokazování. Přitom žalovaný poukazuje na § 52 spr. ř., dle kterého není správní orgán vázán návrhy účastníků na dokazování, je však povinen provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Tak tomu bylo i v daném případě, kdy výpovědi svědků (policistů) byly vzájemně i vnitřně konzistentní a ani v konfrontaci s ostatními podklady (s výjimkou tvrzení žalobce) není důvod pochybovat o věrohodnosti těchto výpovědí. Z tohoto důvodu tak nebyl důvod provádět žalobcem navrhované důkazy rekonstrukcí či vyšetřovacím pokusem, neboť by takovéto důkazy byly zjevně nadbytečné. Neprovedením navrhovaných důkazů tak správní orgány nepochybily, přičemž žalovaný se i s tímto návrhem na provedení dalších důkazů dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí.

Žalobce dále namítá, že v oznámení přestupku není uvedeno přesné místo, kde měl být žalobce pozorován při řízení nepřipoutaný bezpečnostním pásem. Je tedy vůbec otázkou, zda policisté skutečně stáli u zastávky ČD na rohu ulice Dragounská a U Zastávky. Pochybnosti o správnosti a pravdivosti výpovědí policistů vyvolává také fakt, že policisté žalobce stavěli až téměř kilometr za údajným inkriminovaným místem. Policisté si navíc odporují, když policista K. uvedl, že upozornil na žalobcovo údajné nepřipoutání kolegu, který na to reagoval pohledem stejným směrem, ale policista Š. vypověděl, že viděl nepřipoutaného pána přijíždějícího z levé strany a visící pás při sloupku a kolega mu řekl něco o tom, že není připoután, načež odpověděl, že to vidí. Svědek K. tedy tvrdí, že se svědek Š. podíval doleva až na jeho upozornění, ale svědek Š. tvrdí, že se tam díval již předtím. K tomu žalovaný zopakoval, že na oznámení přestupku nelze napsat zcela všechny skutečnosti, a rovněž na místě přestupku je kladen na vypracování oznámení přestupku spíše požadavek rychlosti. Pokud tedy oznámení přestupku neobsahovalo určitou skutečnost, nikterak to neznamená, že by se žalobce přestupku nedopustil, či že by výpovědi svědků byly nevěrohodné. Žalovaný pak neshledává žádný důvod, proč by policisté měli uvádět nepravdivě, že stáli u zastávky Českých drah. Co se týče zastavení k silniční kontrole, pak je třeba uvést, že policisté se svým vozidlem v době zjištění přestupku stáli. Museli se tedy nejprve rozjet za odvolatelem a ve vhodné chvíli jej zastavit. Vzdálenost jednoho kilometru (dle názoru žalovaného však pouze 800 metrů) nelze považovat za nějak překvapivou, tím spíše nelze tuto skutečnost považovat za důvod k pochybnostem o pravdivosti výpovědí svědků. Co se týče rozporů ve výpovědích ve skutečnosti, zda R.Š. viděl žalobce, jak není připoután, sám či zda ho na to upozornil

kolega, pak je třeba uvést, že P.K. upozornil kolegu na přestupek žalobce a R.Š. se podíval směrem k žalobci. Zda to bylo na základě podnětu kolegy či zda se podíval sám, nedokázal R.Š. uvést. Ve výpovědích svědků tak žalovaný neshledává žádný rozpor. Žalovaný pak musí upozornit na to, že žalobce (který nebyl za jízdy připoután) viděli oba policisté, přičemž je zcela nepodstatné, z jakého důvodu si žalobce všimli (zda sami či až na základě upozornění druhého kolegy).

Žalobce dále namítá, že správní orgány vůbec nezjistily a není to patrné ani ze správních spisů, kde přesně měli policisté stát, když hlídkovali a spatřili údajně nepřipoutaného žalobce, a pokud opravdu stáli kdesi u vlakové zastávky, zda vůbec z takového místa měli rozhled tam, kde údajně zahlédli nepřipoutaného žalobce. K tomu žalovaný uvedl, že z úředního záznamu a z výpovědí policistů je zřejmé, že stáli u výjezdu z parkoviště u křižovatky ulic Dragounská a U Zastávky (v obci Klatovy) a sledovali provoz na těchto pozemních komunikacích. Z výpovědí policistů je pak zřejmé, že žalobce viděli jak při příjezdu k nim, tak i dále. Žalovaný tak neměl důvod přesněji zjišťovat, kde přesně policisté stáli, když ze spisové dokumentace nevyplývají žádné důvody, pro které by vznikaly pochybnosti o tom, že by policisté žalobce nemohli vidět.

Žalobce dále namítá, že byl zastaven až po cca kilometru jízdy. Jestliže policisté viděli žalobce již v době, kdy se blížil k jejich údajnému stanovišti, pak mohli vystoupit a zastavit jej hned na místě, ale i pokud by to nestihli, oba seděli ve vozidle a mohli okamžitě vyjet za vozidlem žalobce, měli k dispozici zařízení umožňující jim se pohybovat s absolutní předností a zvukově i vizuálně zastavit žalobce při jízdě za ním. K tomu žalovaný uvedl, že dle jeho názoru není zastavení po přibližně jednom kilometru (přesněji spíše 800 metrů) nikterak překvapivé. Je totiž rovněž třeba poznamenat, že žalobce se dopustil méně závažného přestupku, a tedy nebylo nutné trvat na okamžitém zastavení žalobce, čemuž odpovídá i postup policistů, kteří okamžitě nezačali žalobce stavět, ale vyčkali na vhodnější místo a okamžik. Vzhledem k přestupku odvolatele (k jeho závažnosti) považuje žalovaný postup za adekvátní.

Žalobce dále uvádí, že důvodná pochybnost ohledně správnosti a pravdivosti výpovědí policistů plyne také z obsahu výpovědi svědka M., který potvrdil, že žalobce byl připoután bezpečnostním pásem při jízdě směrem k inkriminovanému místu ještě cca 100 m před inkriminovaným místem a není jediného rozumného důvodu, pro který by se měl žalobce na tomto cca 100 metrovém přímém úseku odpoutávat. Úvahy žalovaného o důvodech odpoutání považuje žalobce jen za formální. K tomu žalovaný konstatoval, že přestupek žalobce byl zjištěn až na křižovatce ulic Dragounská a U Zastávky. Žalovaný považuje za irrelevantní, zda byl žalobce někdy dříve připoután. Žalovaný pak uvedl několik příkladů, proč se mohl žalobce odpoutat. Žalovaný nepovažuje za nikterak nemožné či překvapivé, že by se žalobce po odjezdu od svědka M. odpoutal.

Žalobce dále namítá, že důvodné pochybnosti ohledně správnosti a pravdivosti výpovědí policistů jsou dány také signalizací nepřipoutání se velmi intenzivním zvukovým výstražným upozorněním, které se nedá vypnout a natolik obtěžuje pozornost řidiče, že jej přinutí si okamžitě zapnout bezpečnostní pás, pokud tak předtím neučinil a není proto rozumně možné řídit předmětné vozidlo bez připoutání se. Úvahy žalovaného, jimiž se snaží důvodnost

této námitky zpochybnit, nejsou rozhodně přesvědčivé. Správní orgány měly provést ohledání vozidla, eventuálně zajistit znalecké zkoumání vlivu výstražného zabezpečovacího zařízení na psychiku žalobce, atd. K tomu žalovaný uvádí, že provedení znaleckého posudku považuje za absurdní. Musí zopakovat, že nelze posoudit, zda výstražné zařízení má skutečně na žalobce takový vliv, že by jej to nutilo se připoutat. Rovněž poukazuje na to, že i tyto systémy lze různými způsoby „obejít“. Existence výstražného zařízení ve vozidle žalobce tak nikterak nezpochybňuje to, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem.

Žalobce dále namítá, že bez ohledání předmětného vozidla nemohlo být bez důvodných pochybností zjištěno ani to, zda je vůbec možné při pohledu do předmětného vozidla zezadu pozorovat údajné připoutávání se žalobce za jízdy (s ohledem na situaci ve vozidle a tónování skel zejména při pohledu zezadu). K tomu žalovaný uvedl, že tónování skel žalobce dříve nenamítal; žalovaný ani správní orgán I. stupně tak neměly důvod provádět prohlídku vozidla.

Žalobce dále namítá, že správní orgány obou instancí k celé věci přistupují tak, že je žalobce vinen, jestliže neprokázal svoji nevinu. Ve skutečnosti je ale důkazní břemeno na nich. V dotčeném případě opravdu lze důvodně pochybovat o tom, že se stal skutek, v němž je spatřován přestupek žalobce. K tomu žalovaný uvedl, že nezpochybňuje žalobcovo právo na svá tvrzení. Toto však neznamená, že pokud obviněný uvádí některá tvrzení, že jsou správní orgány povinny tato tvrzení považovat za věrohodná. V daném případě pak proti sobě stojí na jedné straně výpověď žalobce a na druhé straně výpověď svědků - policistů. Přitom je třeba uvést, že policisté vypovídali o tom, co viděli při výkonu své služby, ze spisového materiálu nevyplývá, že by tito svědci měli jakýkoliv vztah k žalobci či k projednávané věci, a tedy že by měli zájem na výsledku řízení. Tyto svědky tak žalovaný hodnotí jako nezávislé a jejich výpovědi jako věrohodné. Jejich výpovědi pak korespondují i s ostatními podklady rozhodnutí, a tedy není důvod pochybovat o jejich věrohodnosti. Naopak je právem žalobce, jako obviněného z přestupku, se hájit různými způsoby. Vzhledem k tomu, že však jeho výpověď je v rozporu s výpověďmi svědků - policistů, hodnotí žalovaný jeho výpověď jako nevěrohodnou a účelovou, s cílem vyhnout se odpovědnosti za přestupek. Žalovaný má za to, že správní orgány obou stupňů prokázaly přestupek žalobce bez důvodných pochybností.

Žalobce dále namítá, že správní orgány neprovedly žalobcem navrhovaný důkaz rekonstrukcí či vyšetřovacím pokusem na místě samém, kdy jedině těmito důkazy mohla být prokázána správnost a pravdivost tvrzení žalobce ohledně toho, že byl za jízdy řádně připoután a že policisté rozhodně neviděli a ani nemohli vidět to, co tvrdí. Žalobce nesouhlasí s názory správních orgánů, že takové důkazy by byly nadbytečné a že jsou účelově navrhovány s úmyslem docílit prekluze. Na provedení důkazu rekonstrukcí či vyšetřovacím pokusem na inkriminovaném místě žalobce důsledně trval i v odvolacím řízení, neboť se jednalo o jedinou možnost, jak se ubránit proti nepravdivým tvrzením policistů a nezákonnému obvinění z protiprávního jednání a z přestupku. K tomu žalovaný uvedl, že důvodem odmítnutí provedení navrhovaných důkazů nebyla blížíci se prekluze přestupku (žalovaný rozhodl o odvolání více než 4 měsíce před zánikem odpovědnosti za přestupek). Výpovědi svědků (policistů) považuje žalovaný za věrohodné, přičemž ani na základě námitek žalobce není důvod pochybovat o jejich věrohodnosti. Jejich výpovědi poté jsou v souladu s dalšími podklady. V daném případě pak svědci vypověděli, že žalobce viděli jak

zepředu, tak i zezadu, když se poté žalobce připoutal. Žalobce měl možnost se těchto svědků zeptat, kde přesně stáli. Správní orgány obou stupňů pak neměly důvod tuto skutečnost blíže zkoumat, neboť z výpovědí svědků jednoznačně vyplývá, že jejich výhledové podmínky byly dobré.

Žalobce zdůrazňuje, že se žádného přestupku nedopustil, jelikož byl po celou dobu řízení vozidla řádně připoután bezpečnostním pásem. Má důvodně za to, že se stal obětí omylu ze strany policistů, nejednalo-li se dokonce o šikanu, zejména s ohledem na ohodnocování policistů podle kvantitativně zjištěných případů porušení předpisů, ke kterému v policii dochází. K tomu žalovaný konstatoval, že má za prokázané, že se žalobce přestupku dopustil. Jak policisté vypověděli, oba viděli přestupek žalobce a dokonce poté viděli, jak se poutá bezpečnostním pásem. Je tak třeba uvést, že přestupek odvolatele viděli oba policisté, a tedy k omylu v daném případě nedošlo. Žalovaný pak považuje za absurdní, aby si policisté z důvodu služebního hodnocení „vymýšleli“ spáchané přestupky.

K argumentaci žalobce zdejší soud konstatuje, že jí nemůže v žádném případě přitakat. Ve shodě s žalovaným správním orgánem shledává soud svědecké výpovědi zasahujících policistů věrohodnými, pravdivými a přesvědčivými, resp. v rámci žalobních bodů se neztotožnil s ničím, co by tyto výpovědi mohlo činit nevěrohodnými, nepravdivými či nepřesvědčivými. Místo, kde policisté stáli, bylo i podle názoru soudu dostatečně zaměřeno, ještě přesnější specifikace by sotvaco potřebného přinesla. Že žalobce byl policisty zastaven až v určité vzdálenosti od místa spáchání přestupku, bylo náležitě objasněno – šlo o vyčkání vhodnějšího místa a okamžiku i s ohledem na závažnost přestupku. Řidič se poutá a odpoutává; pro soud je proto akceptovatelné rovněž vysvětlení správních orgánů, že se žalobce po odjezdu od svědka Muhra odpoutal a po zjištění, že je sledován policejní hlídkou, se zase snažil připoutat. Ani existence výstražného zařízení ve vozidle nevyvrací z důvodů uvedených správními orgány nepřipoutání žalobce za jízdy bezpečnostním pásem. K těm argumentům, které žalobce uvedl až v odvolání (nebo dokonce teprve až v žalobě), soud žalobci připomíná, že břemeno tvrzení a důkazní břemeno je při správním trestání sice na správních orgánech, avšak ustanovení § 50 odst. 3 věty druhé spr. ř. neznamena podle názoru soudu negaci ustanovení § 52 věty první spr. ř. ani pro správní trestání. To, co je v zásadě v moci jen účastníka řízení, by mělo být na jeho obranu uplatněno jím samým a dostatečně konkrétně. Nelze pak vyčítat správním orgánům nevypořádání se s technickými specifiky vozidla (tónování skel) či temnými narážkami na hodnocení policistů podle kvantitativně zjištěných přestupků. Také soud má za to, že výpovědi svědků jsou v daném případě vnitřně souladné, nejsou ve vzájemném rozporu a jsou rovněž v souladu s ostatními podklady pro vydání rozhodnutí. Kdyby tu byly důvodné pochybnosti o věrohodnosti výpovědí svědků – policistů, postupoval by soud tak, jako to učinil v předchozím přezkoumávaném případě žalobce. V daném případě však soud, který na základě žalobních bodů neshledal pochybnosti o věrohodnosti svědků, souhlasí s tím, že skutkový stav byl zjištěn v patřičném rozsahu a kvalitě a že nebylo na místě provádět další důkazní návrhy požadované žalobcem jako účastníkem správního řízení.

Ač se tedy žalobce a policisté neshodli v tom, zda žalobce byl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, jsou v daném případě skutková zjištění správních orgánů natolik přesvědčivá, že v přezkoumávané věci byla vina žalobce zjištěna s takovou mírou

přesvědčivosti, která je ustálenou soudní praxí vyžadována pro realizaci správního trestání u nás.

Skutkový a právní závěr, že žalobce spáchal přestupek podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, tedy skutková podstata, z níž krajský úřad v napadeném rozhodnutí vycházel, má podle názoru soudu oporu ve spisech. Žalobcem tvrzená varianta skutkového děje, že v inkriminované době na inkriminovaném místě byl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, byla vyloučena v patřičném rozsahu a kvalitě shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí a náležitým uplatněním zásady volného hodnocení důkazů při dovozování skutkového stavu z nich. Naproti tomu v rámci žalobních bodů uplatněných v této žalobě nebylo prokázáno, že by rozhodnutí odvolacího správního orgánu a rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, byla postižena nezákonností či vadou řízení.

Vzhledem k uvedenému má soud i žalobcem z opatrnosti navržené provedení důkazů – rekonstrukce či vyšetřovacího pokusu – v rámci soudního přezkumu za nadbytečné.

Lze tudíž shrnout, že žádný žalobní bod nebyl shledán důvodným.

Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žalovaný správní orgán souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.). Žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy samosoudce nevyjádřil svůj nesouhlas, má se tedy za to, že souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání je udělen také z jeho strany (§ 51 odst. 1 věta druhá s.ř.s.).

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však práva na náhradu těchto nákladů vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. ledna 2012

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková